

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Rybářství Třeboň a.s.,** IČ 60826851, se sídlem Rybářská 801, Třeboň, zast. JUDr. Jiřím Trnkou, Ph.D., advokátem, se sídlem V. Talicha 1807/14, České Budějovice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2017, č. j. 28607/17/5000-10470-703359, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 2. 2018, č. j. 51 Af 31/2017 - 32,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 2. 2018, č. j. 51 Af 31/2017 - 32, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č. j. 28607/17/5000-10470-703359, ze dne 23. 6. 2017, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. V řízeních o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 23. 6. 2017, č. j. 28607/17/5000-10470-703359, je žalovaný **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 20.342 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jiřího Trnky, Ph.D.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 6. 2017, č. j. 28607/17/5000-10470-703359, zamítl odvolání a potvrdil platební výměr ze dne 28. 6. 2016, č. j. 1518395/16/2200-31472-304751, kterým Finanční úřad pro Jihočeský kraj podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 44a odst. 4 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o

rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), vyměřil žalobkyni za porušení rozpočtové kázně odvod do Národního fondu ve výši 136.875 Kč.

[2] Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o odvolání uvedl, že žalobkyně byla povinna využít dotaci v souladu s rozhodnutím o udělení dotace, jehož součástí byly i závazné podmínky čerpání dotace. Předeslal, že se žalobkyně dopustila závažného porušení zásad výběrového řízení, což odůvodňuje maximální sazbu odvodu ve výši 25 % poskytnuté dotace. Doplnil, že poskytovatel dotace určil výši sazby odvodu za porušení rozpočtové kázně samostatně, nezávisle na rozhodnutí Evropské komise ze dne 19. 12. 2013, C(2013) 9527. Navázal, že správce daně zvolil sazbu odvodu ve výši 25 %, neboť žalobkyně uzavřela smlouvu o dílo s termínem počátku realizace o tři měsíce pozdějším, než uvedla v podmínkách veřejné zakázky. I s přihlédnutím k tomu, že se jednalo o poměrně specifický projekt, mohly existovat subjekty, které by se bývaly mohly projektu zúčastnit. Podotkl, že výše odvodu odpovídá, byť pro správce daně nebylo závazné, rozhodnutí Evropské komise ze dne 19. 12. 2013, C(2013) 9527, na které žalobkyně poukazovala. Žalovaný k námitce žalobkyně, že předpokládala vydání rozhodnutí do konce roku 2011 a že veškeré kroky konzultovala s poskytovatelem dotace, konstatoval, že pokud by tomu, tak skutečně bylo, tak by žalobkyně věděla, že rozhodnutí o poskytnutí dotace do konce roku 2011 vydáno nebude. Žalobkyně tedy mohla výběrové řízení zrušit či zveřejnit změnu termínu realizace projektu a umožnit se zúčastnit výběrového řízení i dalším subjektům. Rozhodnutí o poskytnutí dotace bylo vydáno a žalobkyní podepsáno dne 30. 3. 2012 s tím, že žalobkyně smlouvu o dílo s dodavatelem uzavřela až dne 2. 4. 2012, přičemž až do tohoto dne nebylo výběrové řízení ukončeno. Za dodržování podmínek poskytnutí dotace byla odpovědná výlučně žalobkyně, nikoliv poskytovatel dotace, když termín realizace projektu od 2. 1. 2012 si nastavila sama žalobkyně. Žalovaný doplnil, že pokud žalobkyně nakonec dotaci obdržela, byla povinna dodržovat dotační podmínky i podmínky rozhodnutí o poskytnutí dotace. Odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu žalovaný pro značné skutkové odlišnosti nepřijal. Rozhodnutí správce daně shledal správné a zákonné, a proto odvolání zamítl a výše uvedený platební výměr potvrdil.

[3] Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 27. 2. 2018, č. j. 51 Af 31/2017- 32, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Shledal pochybení žalobkyně jako závažné, neboť ta porušila jednu ze základních zásad výběrového řízení, za což ji správce daně zákonně vyměřil odvod ve výši 25 %. Žalobkyně se zavázala provést výběrové řízení v souladu se zásadou rovného zacházení s tím, že termín zahájení realizace projektu na den 2. 1. 2012 si stanovila v zadávací dokumentaci samostatně. Proto bylo pouze na ní, aby smlouvu uzavřela ve shodě s podmínkami výběrového řízení. Ve smlouvě o dílo však byl uveden termín zahájení realizace projektu od 2. 4. 2012, což je v rozporu s podmínkou uvedenou v Pravidlech pro poskytnutí dotace na projekty OP Rybářství na období 2007 - 2013, podle kterých počátek účinnosti smlouvy měl odpovídat údajům ze zadávací dokumentace. Krajský soud uvedl, že správce daně správně postupoval podle přílohy č. 3 změnového rozhodnutí o poskytnutí dotace č. 2 ze dne 4. 5. 2016, neboť toto změnové rozhodnutí bylo vydáno na žádost žalobkyně, která jeho obsah odsouhlasila. Nadto, tímto rozhodnutím byla žalobkyni pouze prodloužena lhůta ke splnění účelu poskytnuté dotace do 30. 6. 2015 a taktéž změněna příloha č. 3.

Samotné povinnosti a podmínky poskytnuté dotace byly stanoveny původním rozhodnutím ze dne 30. 3. 2012 a k jejich změně změnovými rozhodnutími v žádném směru nedošlo. Krajský soud poukázal na to, že součástí rozhodnutí ze dne 30. 3. 2012 byla tabulka snížených odvodů za porušení rozpočtové kázně v důsledku porušení pravidel pro zadávání zakázek, podle které bylo možné za porušení zásady rovného zacházení uložit snížení odvodu ve výši 10 % až 25 % z částky dotace. Námitku retroaktivní aplikace finanční opravy na základě rozhodnutí ze dne 4. 5. 2016 proto soud neshledal důvodnou. Krajský soud doplnil, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné. Dále zdůraznil, že žalovaný žalobkyni vysvětlil, jakého porušení se dopustila, že byla za řádné plnění podmínek dotačního programu odpovědná výlučně ona samotná a že odpovědnosti ji nezbavuje ani poskytnutí finančních prostředků až rozhodnutím ze dne 31. 3. 2012. Krajský soud navázal s tím, že se žalobkyně měla danému rozhodnutí přizpůsobit a provést nové výběrové řízení. Shledal výši odvodu přiměřenou okolnostem případu. Jelikož se žalobkyně nedopustila správního deliktu, nemohl z povahy věci rozhodnout o moderaci uloženého odvodu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. V ní namítla, že nebyla v době realizace výběrového řízení zadavatelem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, neboť v dané době neexistovalo žádné rozhodnutí o poskytnutí dotace, a proto nemusela ani plnit podmínky pro realizaci výběrového řízení podle zákona o veřejných zakázkách. Závazné postupy nadto stěžovatelce určilo až rozhodnutí o poskytnutí dotace, které obdržela po skončení výběrového řízení, a proto je nebyla povinna v rámci realizace výběrového řízení dodržovat. Ostatně smlouvu o dílo uzavřela dne 2. 4. 2012 s tím, že rozhodnutí o poskytnutí dotace jí bylo doručeno teprve dne 6. 4. 2012, tedy v době uzavření zmíněné smlouvy ještě nebyla příjemcem dotace, a nemohla tudíž ani porušit podmínky jejího poskytnutí. Nastíněné otázky jak daňové orgány, tak krajský soud posoudily nesprávně. Své závěry stěžovatelka podpořila i odkazem na rozhodnutí Ministerstva financí z roku 2011, č. j. 904/33 890/2011-124, které její právní názor o nemožnosti sankcionování jednání proběhnuvšího před vydáním rozhodnutí o poskytnutí dotace potvrzuje. Stěžovatelka odmítla názor krajského soudu, že její odkaz na naposledy uvedené rozhodnutí byl v rámci žaloby nepřípadný. Stěžovatelka ve skutečnosti nenamítala, že by došlo k nepřípustné retroaktivní aplikaci individuálního právního aktu, ale že došlo k rozporu s rozhodovací praxí Ministerstva financí, podle které nemůže být shledáno jako porušení rozpočtové kázně jednání proběhnuvší před vydáním rozhodnutí o poskytnutí dotace. Stěžovatelka odmítla, že by jakkoliv porušila zásadu rovného zacházení, pokud s vítězným uchazečem uzavřela smlouvu o dílo s termínem realizace od 2. 4. 2012, neboť tím nebránila dalším uchazečům zúčastnit se výběrového řízení a podat do jeho ukončení nabídku. Ostatně pozdější termín realizace stěžovatelka zvolila v důsledku zpoždění ze strany poskytovatele dotace, které nijak nemohla ovlivnit. Stěžovatelka nadto z bodu 4.4 Závazných postupů dovodila, že povinnost dodržování zásady rovného zacházení je omezena na dobu do uplynutí lhůty pro podání nabídek a následné její kroky již tomuto

kritériu nepodléhaly, neboť rovnost už byla zajištěna. Navázala, že jak daňové orgány, tak ani krajský soud dostatečně nevysvětlily, proč byl uložen odvod v nejpřísnější výši. Zdůvodnění, že k takovému uložení došlo v důsledku posunutí počátku smlouvy o dílo o tři měsíce, což je porušení závažné, nepostačuje. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 2. 2018, č. j. 51 Af 31/2017 - 32, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka v rámci žaloby neuváděla argumentaci, že v době, kdy probíhalo výběrové řízení, nebyla vůbec zadavatelem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Související námitky uvedené v kasační stížnosti jsou proto nepřípustné. Podle žalovaného je zjevné, že stěžovatelka byla na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace povinna v rámci výběrového řízení postupovat v souladu se zákonem o veřejných zakázkách a měla smlouvu o dílo uzavřít v souladu se zadávací dokumentací, ve které si termín zahájení realizace projektu stanovila na den 2. 1. 2012. Dále podotkl, že správce daně provedl daňovou kontrolu z podnětu Ministerstva zemědělství, jehož součástí byla mimo jiné „Zpráva o auditu operace č. OPR/2015/O/048“, ve které se poukazuje na nedostatky u veřejné zakázky malého rozsahu a nezpůsobilé výdaje ve výši 182.500 Kč. Doplnil, že účelem zadávacího řízení je vymezit okruh uchazečů pro účely uzavření smlouvy a vybrat vhodného dodavatele prostřednictvím kvalifikačních předpokladů a předem stanovených hodnotících kritérií. Navázal, že stěžovatelka měla posunutí termínu zahájení realizace o tři měsíce prokazatelně zveřejnit nebo výběrové řízení zrušit a vyhlásit nové výběrové řízení s posunutím termínu o tři měsíce. Žalovaný poukázal na první odstavec přílohy č. 3 Změnového rozhodnutí o poskytnutí dotace č. 2 ze dne 4. 5. 2016, podle kterého, *„má-li dotčené nedodržení pravidel odrazující účinek na potencionální uchazeče nebo vede-li toto nedodržení k zadání zakázky jinému uchazeči, než kterému měla být zadána, je to silný ukazatel, že jde o porušení závažné“*. Jelikož žalovaný shledal v postupu stěžovatelky porušení zásady rovného zacházení jakožto jedné ze základních zásad výběrového řízení spočívající v tom, že posunula termín realizace projektu v rámci smlouvy o dílo o tři měsíce oproti zadávací dokumentaci, což je závažné porušení jedné ze základních zásad výběrového řízení, uložil správce daně správně odvod ve výši 25 %. Stěžovatelka svým postupem zúžila okruh potenciálních zájemců, a tím snížila i efektivitu soutěžního prostředí. Nejvyššímu správnímu soudu proto žalovaný navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud ze spisové dokumentace daňových orgánů zjistil následující skutečnosti:

[9] Správce daně provedl u stěžovatelky daňovou kontrolu, aby zjistil rozhodné skutečnosti pro stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně u dotace poskytnuté Ministerstvem zemědělství na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace reg. č. CZ 1.25/3.4.00/11/00387 ze dne 30. 3. 2012. Podmínky čerpání dotace, kromě uvedeného rozhodnutí, stanovovalo i změnové rozhodnutí o poskytnutí dotace č. 1 ze dne 23. 4. 2013, kterým byl rozšířen bod 6. plněním monitorovacích indikátorů a část IV – sankce – bod 2. Stěžovatelka obdržela dotaci ve výši 1.527.000 Kč, z toho 1.145.250 Kč (75 %) tvořily prostředky ze státního rozpočtu na předfinancování výdajů, které mají být kryty z prostředků Evropské unie, a 381.750 Kč (15 %) jakožto prostředky národního spolufinancování ze státního rozpočtu. Dotace byla poskytnuta za účelem realizace projektu komplexní systém kvality vody v rybnících - klíčový nástroj pro efektivní produkci ryb. Podle správce daně došlo podle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech k neoprávněnému použití poskytnutých prostředků a tím k porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. v) téhož zákona, neboť stěžovatelka posunula v rámci smlouvy o dílo uzavřené s vítězem výběrového řízení zakázky na realizaci výše uvedeného projektu v rozporu se zadávací dokumentací začátek termínu zahájení realizace zakázky z 2. 1. 2012 na 2. 4. 2012. Správce daně uložil stěžovatelce odvod do Národního fondu za porušení rozpočtové kázně v maximální výši 136.875 Kč, tj. 25 % z částky poskytnuté z Národního fondu.

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že námitky stěžovatelky, že v době, kdy probíhalo výběrové řízení, nemusela plnit podmínky zákona o veřejných zakázkách, neboť ještě nebyla zadavatelem veřejné zakázky, jsou podle § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřípustné, neboť je stěžovatelka neuplatnila v rámci žalobního řízení. I přes tuto skutečnost Nejvyšší správní soud uvádí, že tato argumentace není správná. Okamžikem přijetí dotace totiž stěžovatelka přistoupila na všechny dotační podmínky, jakkoliv o jejím poskytnutí bylo rozhodnuto až po ukončení výběrového řízení. Za situace, kdy jednou z dotačních podmínek bylo provedení výběrového řízení v souladu se zákonem o veřejných zakázkách, bylo povinností stěžovatelky, která, byť v dané době ještě formálně příjemcem dotace nebyla, provést výběrové řízení v souladu s naposledy uvedeným zákonem. Podle Nejvyššího správního soudu je zcela na vůli žadatelů o dotaci, zda o ni požádají či nikoliv. Pokud však dotaci přijmou, musí plnit dotační podmínky, které mohou vyžadovat splnění určitých podmínek i před samotným poskytnutím dotace, k čemuž však v plném rozsahu u stěžovatelky nedošlo.

[11] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda se stěžovatelka dopustila porušení rozpočtové kázně a zda jí případně byl uložen odvod za její porušení v odpovídající výši. Nejvyšší správní soud v této souvislosti předesílá, že smyslem právní úpravy poskytování dotací z veřejných rozpočtů je jejich řádné a zákonné využití výhradně na zamýšlený účel v souladu s obecně prospěšným zájmem. Vždy je potřebné poměřovat rozsah a míru závažnosti porušení stanovených podmínek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č. j. 4 As 117/2014 - 39).

[12] Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka porušila rozpočtovou kázeň, neboť v rozporu se zadávací dokumentací uzavřela s vítězem výběrového řízení smlouvu o dílo, která stanovila o tři měsíce pozdější termín realizace (konkrétně od 2. 4. 2012 namísto od 2.

1. 2012), oproti informacím uvedeným v zadávací dokumentaci. Takové jednání nebylo v souladu se zákonem o veřejných zakázkách a porušovalo zásadu rovnosti účastníků výběrového řízení, neboť v případě, že by výběrové řízení proběhlo s tím, že by termín realizace byl přímo stanoven od 2. 4. 2012, mohly by se jej zúčastnit i jiné subjekty.

[13] Navzdory tomu, že se Nejvyšší správní soud ztotožnil s daňovými orgány i krajským soudem, že došlo k porušení rozpočtové kázně, s jejich názorem, že se jedná o natolik závažné jednání ospravedlňující stanovení odvodu v maximální možné výši, se však již v kontextu projednávané věci ztotožnit nemohl.

[14] V nyní posuzované věci má Nejvyšší správní soud za to, že byť došlo k porušení zásady transparentnosti, nejednalo se o porušení natolik závažné, aby odůvodnilo uložení odvodu v nejvyšší možné výši. Podmínky udělení dotace pro porušení zásady transparentnosti při zadávání zakázek spočívající v porušení zásady rovného zacházení umožňoval daňovým orgánům uložit odvod v rozmezí 10 % - 25 % z částky dotace s tím, že nejvyšší možný odvod by měl odpovídat nejzávaznějšímu porušení. Podle Nejvyššího správního soudu je nesporné, že stěžovatelka skutečně pochybila, jestliže v rozporu se zadávací dokumentací uzavřela s vítězem výběrového řízení smlouvu o dílo, která stanovila o 3 měsíce pozdější termín počátku realizace, oproti informacím uvedeným v zadávací dokumentaci. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že tuto změnu stěžovatelka zjevně neprovedla se záměrem zvýhodnit některý ze subjektů účastnících se výběrového řízení, popř. jiné potenciální účastníky výběrového řízení vyloučit. Naopak důvodem jejího postupu bylo zachování dostatečného časového prostoru pro realizaci samotného projektu, jehož délka byla stanovena na 2 roky a kterou tak chtěla stěžovatelka pro vítěze výběrového řízení zachovat, o čemž svědčí skutečnost, že předmětnou smlouvu uzavřela takřka obratem poté, co jí byla sdělena informace o přidělení dotace. Nejvyšší správní soud přihlédl k tomu, že stěžovatelka o dotaci zažádala s časovým předstihem před prvotně plánovaným termínem zahájení realizace projektu samého, a pokud by o jejím přidělení poskytovatel dotace rozhodl před tímto termínem, pravděpodobně nemuselo vůbec k porušení rozpočtové kázně dojít. Tato okolnost nicméně nemůže zcela ospravedlnit, že stěžovatelka uzavřela smlouvu v rozporu se zadávací dokumentací. Přesto však měla být hodnocena jako skutečnost, která prokazuje, že stěžovatelka nejednala se záměrem zvýhodnit některého z účastníků výběrového řízení, ale že celý projekt plánovala započít až po přidělení dotace. Podle Nejvyššího správního soudu je takový přístup racionální a daňové orgány k tomu měly při úvahách o výši odvodu za porušení rozpočtové kázně přihlédnout. Závažnost jednání stěžovatelky snižuje i ta skutečnost, že se jednalo o poměrně specifický projekt s tím, že v rámci výběrového řízení připadala v úvahu účast jen velmi omezeného množství subjektů. Okruh potenciálně znevýhodněných subjektů tedy nebyl příliš velký. Podle Nejvyššího správního soudu tak daňové orgány i krajský soud při svých úvahách o výši odvodu nepřihlédly ke skutečnostem, které mohly mít pro stěžovatelku polehčující charakter. Z tohoto důvodu přistoupil Nejvyšší správní soud ke zrušení rozsudku krajského soudu i rozhodnutí žalovaného s tím, že žalovaný v dalším řízení znovu posoudí okolnosti případu a přihlédne i ke skutečnostem, které mohou vést k uložení nižšího odvodu, než maximálního možného.

[15] Pro úplnost Nejvyšší správní soud doplňuje, že krajský soud správně posoudil návrh stěžovatelky na moderaci výše odvodu s tím, že v projednávané věci moderační právo soudu nepřislušelo, neboť odvod za porušení rozpočtové kázně nemá povahu trestu za správní delikt. Tento závěr Nejvyšší správní soud konstatoval již dříve kupříkladu v rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014 - 46.

IV. Závěr

[16] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil. Jelikož už v žalobním řízení zde byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného o odvolání, soud by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než rozhodnutí žalovaného zrušit. Povaha věci tak umožňuje, aby Nejvyšší správní soud o žalobě sám rozhodl a podle § 110 odst. 2 písm. a), § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro nezákonnost také rozhodnutí žalovaného o odvolání a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitého přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[17] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o dané věci rozhoduje, a proto musí rozhodnout i o náhradě nákladů celého soudního řízení. O náhradě nákladů řízení před Krajským soudem v Českých Budějovicích a řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že stěžovatelka má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložila, neboť měla ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 věta první za použití § 120 s. ř. s.).

[18] Důvodně vynaložené náklady řízení tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč a dále odměna za zastupování advokátem. Odměna za zastupování advokátem v žalobním řízení byla určena podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za dva úkony právní služby poskytnuté stěžovatelce v žalobním řízení (převzetí zastoupení, podání žaloby) v celkové výši 6.200 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za každý z uvedených dvou úkonů, celkem 600 Kč. Odměna za zastupování advokátem za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby poskytnutý stěžovatelce v řízení o kasační stížnosti (vyhotovení kasační stížnosti) v celkové výši 3.100 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu celkem 300 Kč. Zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 2.142 Kč, tj. 21 % z částky 10.200 Kč.

[19] Nejvyšší správní soud proto rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě v celkové výši 20.342 Kč ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jiřího Trnky, Ph.D.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu